

γλαροματιάζω (I) Θήρ. γλαρομαθιάζω Θήρ. γλαρο-
μαθιασμένος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς (I).

Παρατηρῶ, ρίπτω βλέμματα ἐρευνητικά, οἶονεὶ ὡς γλά-
ρος: Τί τὸ γλαροματιάζεις; Γιὰ νὰ μοῦ τὸ πάρης;

γλαροματιάζω (II) Θήρ. γλαρομαθιάζω Θήρ. γλαρο-
μαθιασμένος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς (II).

Ἐκ νόσου ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς καμ-
μύοντας ἢ ἐξοιδημένους: Ἠγλαρομάτιασε τὸ παιδί. Γλαρο-
μαθιασμένο τὸ θωρῶ καὶ θά 'ναι ἄρρωστο τὸ παιδί μου.

γλαροματικᾶτος ἐπίθ. Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ α ρ ο μ ά τ ι κ ο ς καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ᾶ τ ο ς.

Ὁ ἔχων γλαροὺς, ἤτοι ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡδυπαθὲς
τὸ βλέμμα. Ἄσμ.

Ψηλέ μου νιέ, γαλίφη, γλαρομάτικε καὶ γλαροματικᾶτε,
ἔλα δυὸ λόγια νὰ σοῦ εἰπῶ

Συνών. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς, γ λ α ρ ο μ ά τ ι κ ο ς.

γλαρομάτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι κ ο ς.

Γ λ α ρ ο μ ά τ η ς, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Ψηλέ μου νιέ, γαλίφη, γλαρομάτικε καὶ γλαροματικᾶτε,
ἔλα δυὸ λόγια νὰ σοῦ εἰπῶ

Συνών. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς, γ λ α ρ ο μ α τ ι κ ᾶ τ ο ς.

γλαρόμπαρτζος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλαρόμπαρτσους Ἀ-
λόνν. Σκόπ. Θηλ. γλαρόμπαρτζα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ α ρ ὸ ς καὶ μ π ά ρ τ ζ ο ς.

Ἐπὶ τράγου καὶ αἰγὸς ἐχόντων τρίχωμα μέλαν εἰς τὸ ὀπί-
σθιον μέρος τοῦ σώματος καὶ ὑπόλευκον εἰς τὸ ἐμπροσθεν.

γλαρονήσι τό, Δ. Καμπούρογλ., Τύχ. γρχμ., 158 —
Λεξ. Βλαστ. 313 γλαρόνησο Π. Βλαστ., Ἀργώ, 151.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ά ρ ο ς καὶ ν η σ ί.

Ν η σ ί, ὅπου διακρίνονται πολλοὶ γλάροι ἐνθ' ἄν.: Ποίημα.

Καὶ πελεκοῦσα τοὺς σκοποὺς, καθὼς 'ς τοῦ Αἰγαίου
τις σύρτες

ἀγέρι καὶ ἡλιοθάλασσα γλαρόνησα ξανθίζουσιν

Π. Βλαστ., Ἀργώ, ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλαρονήσι Καστ. Κε-
φαλλ. Κέως Κουφονήσ. Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.
'Αστακ.) Σῦρ. — Κ. Παπαμιχαλόπ., Αἰ Ἑλλην. νῆσοι, 113
Γλαρονήσια Κάλυμν. Λέρ. Μῆλ. — Κ. Παπαμιχαλόπ., ἐνθ'
ἀν., 116.

γλαροπούλλι τό, πολλαχ. γλαροπούλλ' Ἀλόνν. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ά ρ ο ς καὶ π ο υ λ λ ί.

1) Γ λ ά ρ ο ς. Α1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ. 2) Κατὰ πληθ.,
τὰ θαλασσόβια ἐν γένει πτηνὰ πολλαχ. Συνών. θ α λ α σ-
σ ο π ο ύ λ λ ι α.

γλαρόπουλο τό, Νάξ. Σάμ. Σκίαθ. — Α. Μωραϊτίδ.,
Διηγ., 2, 89 — Ν. Ἐστ. 17 (1935), 222 — Λεξ. Δημητρ.
γλαρόπ'λου Ἀλόνν. γλαροπούλι Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ά ρ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -π ο υ-
λ ο ς.

1) Μικρὸς τὴν ἡλικίαν γλάρος ἐνθ' ἄν.: Πιάσανι ἓνα γλα-
ρόπ'λλον Ἀλόνν. Τὰ εἶχε βροῇ μικρά, δυὸ γλαρόπουλλα ἀμάλ-
λιαγα ἀκόμη Ν. Ἐστ. 17 (1935), 222. 2) Πολὺ μικρὰ
λέμβος Νάξ. 3) Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τῶν
παικτῶν, παριστῶν τὸν πελαργόν, προσφέρει τροφήν εἰς
τοὺς νεοσσούς του, τοὺς λοιποὺς πείκτας, πλησιάζων δὲ πρὸς
τοῦτο ἓνα τούτων, ἀνύποπτον, ἐκτοξεύει κατ' αὐτοῦ ἄλευρον
ἢ γιανούρι ἐκ τοῦ στόματός του Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γλαρόπουλος Ἀθην. Μακεδ.
(Θεσσαλον.) Πελοπν. (Γαργαλ.)

γλάρος ὁ, λάρος Κύπρ. Μακεδ. — Κορ., Ἀτ., 5.155 Thom-
pson, Gloss. of gr. birds, 192 — Λεξ. Βάνγ. Περίδ. Πρω.
γλάρος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γλάρο Τσακων. (Μέλαν. Χα-
βουτσ.) γλάρους βόρ. ιδιώμ. γλάρος Ἰθάκ. Κέρκ. γλάρους
Μακεδ. (Ἀλιστρ. Βλάστ. Δοξᾶτ. Νιγρίτ.) γλάρος Σαμοθρ.
γλάρους Σαμοθρ. Θηλ. γλαρίνα Πελοπν. (Κυνουρ.) γλάρ'σσα
Σκῦρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. γ λ ά ρ ο ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. λ ά ρ ο ς.

Α) Κυριολ. 1) Ὄνομα περιληπτικὸν ὄλων τῶν πτηνῶν
τοῦ γένους λάρου (Larus) τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν
(Laridae), τοῦ ὁποίου τὰ συνηθέστερα εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶδη
εἶναι Λάρος ὁ ἀργυρόχρους (Larus argentatus), Λάρος ὁ
μελάγχρους (Larus fuscus), Λάρος ὁ τεφρόχρους (Larus
canus), Λάρος ὁ μελανοκέφαλος (Larus melanocephalus),
Λάρος ὁ μικρὸς (Larus minutus), Λάρος ὁ γελῶν (Larus
ridibundus) καὶ Λάρος ὁ ἐρυθρογάστρω (Larus gelastes)
κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) καὶ Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Πῆ-
ραν μυρουδιά τὴν τράτα οἱ γλάροι καὶ ρίχτηκαν 'ς τὴ θά-
λασσα νὰ φᾶν' τίς μαρίδες πολλαχ. Τήρα γλάρ'! Θὰ κάβ' βα-
ρυνχειμωνιά, ἀφοῦ ἦρθαν τόσον μέσα (ἐνν. εἰς τὴν ξηράν) Εὐβ.
(Ψαχν.) Ἀμα δγῆς τσι γλάρ' κι γυίζ' ἀψηλὰ πουλί, ἡ κιὼς
'ἀα χαλάσ' (ἡ κιὼς = ὁ καιρός, 'ἀα = θά) Σαμοθρ. Ὅρα ποῦ
ν' ἀβράε ὁ γλάρο τὸ ψάξι (κοίταξε πῶς τὸ ἀρπάξε τὸ ψάρι ὁ
γλάρος) Μέλαν. || Φρ. Ἀμε 'ς τὴν ὁργὴ τοῦ γλάρου (ἀρά)
Μύκ. || Παροιμ. Ἠλαχε τσ' ἦφαι ὁ γλάρος σουπιὰ (περὶ
τοῦ τυχαίως συμβάντος εὐχαρίστου γεγονότος) Θήρ. (Οἶα)
Ἠλασεν δοῦ γλάρου ψάριν (τυτύσημος μετὰ τὴν προηγουμ.)
Κῶς (Καρδάμ.)

Ἦτυσε ν-δοῦ γλάρου ψάρι | καὶ κυνῆα ν-δο καὶ πάει
(τυτύσημος μετὰ τὴν προηγουμ.) Κῶς (Πυλ.)

Ἐτυχε τῆς χήνας ψάρι | καὶ τοῦ γλάρου καλαμάρι
(τυτύσημος μετὰ τὴν προηγουμ.) Μῆλ.

Θολῶν' πουτὲ ἡ θάλασσα μὴ κοντζουλιὰ τοῦ γλάρου;
(ἐκ τῶν μικρῶν δὲν βλέπτονται τὰ μεγάλα) Σάμ.

Σωπῆστε γούλα τὰ πουλλιά, νὰ κελαδήσ' ὁ γλάρος
(ἐπὶ ἀνοήτου ἐπεμβαίνοντος εἰς σπουδαίαν ὁμιλίαν) Σύμ.

Ὁ γλάρος ἀψηλὰ πετᾷ, μὰ χαμηλὰ λογιᾶζει
(ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς ἀδιαφόρου, ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύεται
ἄριστα γνωρίζων τὰ πράγματα) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Μά-
τι γλάρου κι ἀφτὶ λαγοῦ (ἐπὶ ὀξυδερκοῦς) Ἰθάκ. Τοῦ γλά-
ρου τὸ κλάμα-γ-ῆ βροχή-γ-ῆ ἄνεμος Κῶς.

Γλάρος 'ς τὸ λιμάνι, φουρτούνα 'ς τὸ κανάλι
Κέρκ. (Σιν.) Γλάρος 'ς τὴ στεριά, φουρτούνα 'ς τὸ πέλαο
Κεφαλλ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ.ἄ. || Ἄσμ.

Τσι σὰν ἀσπρίσ' ἡ κόρακας τσι σὰν μαυρίσ' ἡ γλάρους,
θὰ παδριφτῇ πλιὰ τσ' ἡ-ῖ-Ἀντρώ τσι θὰ γινῶ κουβάρους
Λέσβ.

